

IMO

International Maritime Organization
Διεθνής Ναυτιλιακός Οργανισμός

UNHCR

The UN Refugee Agency

Ύπατη Αρμοστέία του ΟΗΕ για τους Πρόσφυγες

ΔΙΑΣΩΣΗ ΣΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

Οδηγός για τις αρχές και τις πρακτικές
που εφαρμόζονται στους μετανάστες και στους πρόσφυγες

Εισαγωγή

Δεν είναι νέο το φαινόμενο των μεταναστών και των προσφύγων που ταξιδεύουν διά θαλάσσης. Ανέκαθεν, άνθρωποι από όλα τα πλάτη και μήκη της γης διακινδυνεύουν τη ζωή τους ταξιδεύοντας με μη αξιόπλοα σκάφη και άλλα πλεούμενα αναζητώντας εργασία, καλύτερες συνθήκες ζωής και ευκαιρίες εκπαίδευσης ή διεθνή προστασία από τη δίωξη ή από άλλες απειλές που στρέφονται κατά της ζωής τους, της ελευθερίας τους ή της ασφάλειάς τους. Έτσι, εναποθέτουν τη μοίρα τους στα χέρια αδίστακτων και επονείδιστων δουλεμπόρων. Ο όρος «άνθρωποι των πλοιαρίων» χρησιμοποιείται στην καθομιλουμένη για να υποδηλώσει αδιάκριτα όλους εκείνους που ταξιδεύουν διά θαλάσσης διακινδυνεύοντας τη ζωή τους.

Σε όλον τον κόσμο, η αποτελεσματική λειτουργία των υπηρεσιών Έρευνας και Διάσωσης στη Θάλασσα εξαρτάται από την ικανότητα των πλοίων –κυρίως εμπορικών– να συνδράμουν όσους κινδυνεύουν στη θάλασσα. Σήμερα, με τη βοήθεια των δορυφόρων και των επίγειων τεχνικών επικοινωνίας, τα σήματα κινδύνου μεταδίδονται άμεσα, τόσο στις αρμόδιες παράκτιες αρχές όσο και στα παραπλέοντα πλοία. Έτσι, η επιχείρηση διάσωσης μπορεί να είναι άμεση και συντονισμένη.

Όμως, ακόμη και όταν ολοκληρωθεί η διάσωση, μπορεί να ανακύψουν προβλήματα, κυρίως όταν απαιτείται διακρατική συμφωνία για την αποβίβαση των μεταναστών και των προσφύγων, ιδίως όταν οι τελευταίοι δεν διαθέτουν ισχυρά ταξιδιωτικά έγγραφα. Αναγνωρίζοντας αυτό το πρόβλημα τα Κράτη μέλη του Διεθνούς Ναυτιλιακού Οργανισμού τροποποίησαν δύο από τις διεθνείς συμβάσεις του ναυτικού δικαίου¹ προκειμένου να θεσμοθετήσουν, παράλληλα με την υποχρέωση των πλοιαρχών να συνδράμουν όσους κινδυνεύουν στη θάλασσα, την υποχρέωση των κρατών να συνεργάζονται στις περιπτώσεις διάσωσης για να απαλλάξουν τους πλοιαρχούς από την ευθύνη παροχής βοήθειας στους διασωθέντες και να επιτρέψουν σε όσους διασώζονται σε παρόμοιες περιστάσεις να αποβιβάζονται σύντομα σε τόπο ασφαλή.

¹ Πρόκειται αφενός για τη Διεθνή Σύμβαση για την Ασφάλεια της Ανθρώπινης Ζωής στη Θάλασσα (γνωστή ως SOLAS – Safety of Life at Sea) του 1974 που έχει κυρωθεί από την Ελλάδα με το Ν. 1045/1980 (ΦΕΚ 95, τ. Α') και αφετέρου για τη Διεθνή Σύμβαση για τη Ναυτική Έρευνα και Διάσωση (γνωστή ως SAR – Search and Rescue) του 1979 που έχει κυρωθεί από την Ελλάδα με το Ν. 1844/1989 (ΦΕΚ 100, τ. Α'). Οι σχετικές τροποποιήσεις υιοθετήθηκαν τον Μάιο του 2004 και άρχισαν να ισχύουν την 1η Ιουλίου 2006. Κυρώθηκαν από την Ελλάδα με το Π.Δ. 137/2007 (ΦΕΚ 174, τ. Α').

Το παρόν φυλλάδιο εκδίδεται από κοινού από το Διεθνή Ναυτιλιακό Οργανισμό και την Ύπατη Αρμοστεία του ΟΗΕ για τους Πρόσφυγες. Απευθύνεται στους κυβερνήτες πλοίων, στους εφοπλιστές, στις κυβερνητικές αρχές, στις ασφαλιστικές εταιρείες και σε όλους εκείνους που εμπλέκονται στις επιχειρήσεις διάσωσης στη θάλασσα. Στόχος είναι να αποτελέσει οδηγό για τη νομοθεσία και τις πρακτικές διαδικασίες για την άμεση αποβίβαση των επιζώντων και να υποδείξει τα μέτρα που πρέπει να υιοθετούνται για την ικανοποίηση των ειδικότερων αναγκών όσων κινδυνεύουν στη θάλασσα, ιδιαίτερα όταν πρόκειται για πρόσφυγες και αιτούντες άσυλο.

Το νομικό πλαίσιο

Παρατίθενται οι νομικές υποχρεώσεις και η έννοια των όρων κατά το διεθνές δίκαιο.

Διεθνές Ναυτικό Δίκαιο

Οι υποχρεώσεις των πλοίαρχων

Ο πλοίαρχος έχει την υποχρέωση να συνδράμει καθέναν που κινδυνεύει στη θάλασσα ανεξάρτητα από την ιθαγένειά του, το καθεστώς του και τις συνθήκες στις οποίες διασώζεται. Πρόκειται για μια μακρά ναυτική παράδοση και για μια υποχρέωση που επιβάλλει το διεθνές δίκαιο. Ο σεβασμός αυτού του κανόνα είναι ουσιαστικής σημασίας για τη διατήρηση της ακεραιότητας του συστήματος έρευνας και διάσωσης στη θάλασσα. Στηρίζεται, μεταξύ άλλων, σε δύο βασικά κείμενα:

– στη Σύμβαση του Οργανισμού Ηνωμένων Εθνών για το Δίκαιο της Θάλασσας του 1982² που ορίζει ότι:

«κάθε κράτος πρέπει να απαιτεί από τον πλοίαρχο οποιουδήποτε πλοίου που φέρει τη σημαία του, εφόσον μπορεί να πράξει αυτό χωρίς να εκθέσει σε σοβαρό κίνδυνο το πλοίο, το πλήρωμα ή τους επιβάτες:

α) να παρέχει βοήθεια σε οποιοδήποτε πρόσωπο που είναι στη θάλασσα και κινδυνεύει να πνιγεί,

β) να πλέει με όσο το δυνατόν μεγαλύτερη ταχύτητα για τη διάσωση ατόμων που βρίσκονται σε κίνδυνο, εφόσον ήθελε πληροφορηθεί ότι αυτοί χρειάζονται βοήθεια και εφόσον η παροχή τέτοιας βοήθειας μπορεί λογικά να αναμένεται από αυτόν» (Άρθρο 98 (1)).

– στη Διεθνή Σύμβαση για την Ασφάλεια της Ανθρώπινης Ζωής στη Θάλασσα του 1974 (Σύμβαση SOLAS) που προβλέπει ότι:

«ο πλοίαρχος του ταξιδεύοντος πλοίου που είναι σε θέση να παράσχει βοήθεια, με τη λήψη πληροφορίας³ από οιαδήποτε πηγή ότι άτομα κινδυνεύουν στη θάλασσα, υποχρεούται να πλεύσει ολοταχώς προς βοήθειά των ενημερώνοντας περί τούτου, εάν είναι δυνατόν, αυτά ή την υπηρεσία έρευνας και διάσωσης...» (Κεφάλαιο V, Κανονισμός 33 (1)).

² Έχει κυρωθεί από την Ελλάδα με το Ν. 2321/1995 (ΦΕΚ 136, τ. Α').

³ Η λέξη «σήμα» αντικαταστάθηκε από τη λέξη «πληροφορία» με την υιοθέτηση των τροποποιήσεων του Μαΐου 2004. Βλέπε Π.Δ. 199/2005 (ΦΕΚ 239, τ. Α'), όπως τροποποιήθηκε με το Π.Δ. 137/2007 (ΦΕΚ 174, τ. Α').

Οι Υποχρεώσεις των Κυβερνήσεων και των Κέντρων Συντονισμού Διάσωσης

Πολλές συμβάσεις του ναυτικού δικαίου ορίζουν τις υποχρεώσεις των συμβαλλομένων κρατών για τη διασφάλιση των αναγκών διευθετήσεων επικοινωνίας και συντονισμού στις περιπτώσεις κινδύνου της ζωής στη θαλάσσια περιοχή που υπάγεται στη δικαιοδοσία τους και της διάσωσης όσων κινδυνεύουν στις παράκτιες περιοχές τους:

– η **Σύμβαση του Οργανισμού Ηνωμένων Εθνών για το Δίκαιο της Θάλασσας του 1982** επιβάλλει την υποχρέωση σε κάθε παράκτιο συμβαλλόμενο κράτος:

«να μεριμνά για την ίδρυση, λειτουργία και συντήρηση επαρκούς και αποτελεσματικής υπηρεσίας έρευνας και διάσωσης στη θάλασσα και, όπου το απαιτούν οι περιστάσεις, να συνεργάζεται με τα γειτονικά κράτη για τον σκοπό αυτό στο πλαίσιο περιφερειακών διευθετήσεων» (Άρθρο 98 (2)).

– η **Διεθνής Σύμβαση για την Ασφάλεια της Ανθρώπινης Ζωής στη Θάλασσα του 1974 (SOLAS)** απαιτεί από τα συμβαλλόμενα κράτη⁴:

«να εξασφαλίσουν ότι έχουν ληφθεί τα αναγκαία μέτρα για επικοινωνία ανάγκης και συντονισμό στη περιοχή ευθύνης τους και για τη διάσωση κινδυνευόντων προσώπων στην πέριξ των ακτών τους θάλασσα. Αυτές οι διατάξεις πρέπει να περιλαμβάνουν τον καθορισμό, λειτουργία και συντήρηση τέτοιων ευκολιών έρευνας και διάσωσης που θεωρούνται πρακτικά δυνατές και αναγκαίες...» (Κεφάλαιο V, Κανονισμός 7).

– η **Διεθνής Σύμβαση για τη Ναυτική Έρευνα και Διάσωση του 1979 (SAR)** επιβάλλει στα συμβαλλόμενα κράτη⁵ την υποχρέωση:

«να εξασφαλίσουν την παροχή βοήθειας σε κάθε άτομο που βρίσκεται σε κίνδυνο στη θάλασσα. Αυτό θα το πράττουν ανεξάρτητα της εθνικότητας ή της κατάστασης του ατόμου αυτού ή των περιστάσεων στις οποίες το άτομο αυτό βρέθηκε» (Κεφάλαιο 2.1.10) και να «[...] παρέχουν αρχικά στους κινδυνεύοντες ιατρικές ή άλλες φροντίδες και να μεταφέρουν αυτούς σε ασφαλές μέρος» (Κεφάλαιο 1.3.2).

⁴ Βλ. Π.Δ. 199/2005 (ΦΕΚ 239, τ. Α').

⁵ Όπως τροποποιήθηκε με το Π.Δ. 201/2000 (ΦΕΚ 181, τ. Α').

– Οι Τροποποιήσεις των Διεθνών Συμβάσεων για την Ασφάλεια της Ανθρώπινης Ζωής στην Θάλασσα⁶ και τη Ναυτική Έρευνα και Διάσωση⁷ στοχεύουν στη διατήρηση της συνέχειας και της αξιοπιστίας των επιχειρήσεων έρευνας και διάσωσης, εξασφαλίζοντας αφενός την παροχή βοήθειας σε όσους διατρέχουν κίνδυνο στη θάλασσα και αφετέρου την ελαχιστοποίηση των δυσχερειών που αντιμετωπίζει το πλοίο που συμμετέχει σ' αυτές. Επιβάλλουν στα Κράτη μέλη την υποχρέωση:

- να συντονίζουν τη δράση τους και να συνεργάζονται ώστε, το συντομότερο δυνατό, να απαλλάσσουν τους κυβερνήτες των πλοίων που συμμετέχουν στη διάσωση από τις σχετικές υποχρεώσεις τους, παρεκκλίνοντας στο ελάχιστο από τον προτιθέμενο πλου του πλοίου,
- να διευθετούν την αποβίβαση των διασωθέντων το συντομότερο που αυτό θα καταστεί πρακτικά δυνατόν.

Επίσης, επιβάλλουν στους κυβερνήτες των πλοίων την υποχρέωση να επιφυλάσσουν ανθρωπιστική μεταχείριση στους διασωθέντες, στο πλαίσιο των δυνατοτήτων του πλοίου.

Οι Οδηγίες για τη Μεταχείριση των Διασωθέντων στη Θάλασσα⁸ παρέχουν κατευθύνσεις στις κυβερνήσεις και στους κυβερνήτες των πλοίων για την εφαρμογή των προαναφερόμενων τροποποιήσεων. Σχετικά προβλέπουν ότι:

- Η κυβέρνηση της χώρας που φέρει την ευθύνη για την περιοχή έρευνας και διάσωσης όπου διασώζονται οι επιζώντες, υποχρεούται να παράσχει ασφαλές σημείο για την αποβίβασή τους ή να μεριμνήσει για την εξασφάλιση παρόμοιου τόπου (παράγραφος 2.5).
- Ασφαλές είναι το σημείο όπου θεωρείται ότι έχει ολοκληρωθεί η επιχείρηση διάσωσης και όπου:
 - δεν απειλείται πλέον η ζωή και η ασφάλεια των διασωθέντων,
 - ικανοποιούνται οι βασικές ανθρώπινες ανάγκες τους (όπως η τροφή, η στέγαση και οι ιατρικές ανάγκες),

⁶ Τροποποίηση του Κανονισμού 33 της Διεθνούς Σύμβασης για την Ασφάλεια της Ανθρώπινης Ζωής στην Θάλασσα. Βλ. Π.Δ. 199/2005 (ΦΕΚ 239, τ. Α'), όπως αντικαταστάθηκε με το Π.Δ. 137/2007 (ΦΕΚ 174, τ. Α').

⁷ Τροποποίηση του Κεφαλαίου 3.1.9 της Διεθνούς Σύμβασης για τη Ναυτική Έρευνα και Διάσωση.

⁸ Ψήφισμα 167(78) που υιοθετήθηκε το Μάιο του 2004 από την Επιτροπή Ναυτικής Ασφάλειας (MSC) παράλληλα με τις τροποποιήσεις των διεθνών συμβάσεων για τη Ναυτική Έρευνα και Διάσωση και για την Ασφάλεια της Ανθρώπινης Ζωής στην Θάλασσα.

- διευθετείται η μεταφορά των διασωθέντων στον επόμενο ή στον τελικό προορισμό τους (παράγραφος 6.12).
- Το πλοίο που συνδράμει στην έρευνα και στη διάσωση μπορεί να χρησιμοποιηθεί προσωρινά ως ασφαλής χώρος φιλοξενίας των διασωθέντων, αλλά πρέπει να απαλλάσσεται της σχετικής ευθύνης όταν υπάρξουν εναλλακτικές διευθετήσεις (παράγραφος 6.13).
- Η αποβίβαση των αιτούντων άσυλο και των προσφύγων που διασώζονται στη θάλασσα, σε περιοχές όπου απειλείται η ζωή και η ελευθερία τους, πρέπει να αποφεύγεται (παράγραφος 6.17).
- Οποιαδήποτε επιχείρηση και διαδικασία εκτός του πλαισίου της παροχής βοήθειας στους διασωθέντες, όπως για παράδειγμα οι διαδικασίες καθορισμού του καθεστώτος των διασωθέντων, δεν πρέπει να παρακωλύει την εκπλήρωση της υποχρέωσης συνδρομής ή να καθυστερεί αδικαιολόγητα την αποβίβασή τους (παράγραφος 6.20).

Διεθνές Προσφυγικό Δίκαιο

Εάν οι διασωθέντες στη θάλασσα ζητήσουν άσυλο, θα πρέπει να εφαρμόζονται οι θεμελιώδεις αρχές του διεθνούς προσφυγικού δικαίου. Ακόμη και αν ο κυβερνήτης του πλοίου που συμμετέχει στη διάσωση δεν είναι αρμόδιος να εξακριβώσει το καθεστώς των διασωθέντων, οφείλει να γνωρίζει τις βασικές αρχές προστασίας των προσφύγων.

Η Σύμβαση για το Καθεστώς των Προσφύγων του 1951 ορίζει ότι πρόσφυγας είναι κάθε πρόσωπο που

«εξαιτίας δικαιολογημένου φόβου διώξεως λόγω φυλής, θρησκείας, εθνικότητας, κοινωνικής τάξεως ή πολιτικών πεποιθήσεων βρίσκεται εκτός της χώρας της οποίας έχει την υπηκοότητα⁹ και δεν δύναται, ή λόγω του φόβου τούτου, δεν επιθυμεί να απολαύσει της προστασίας της χώρας ταύτης» (Άρθρο 1Α(2)).

και απαγορεύει

«την καθ' οιονδήποτε τρόπο απέλαση ή επαναπροώθηση [των προσφύγων και των αιτούντων άσυλο] στα σύνορα εδαφών όπου η ζωή τους και η ελευθερία τους απειλούνται για λόγους φυλής, θρησκείας, εθνικότητας, κοινωνικής τάξεως ή πολιτικών πεποιθήσεων» (Άρθρο 33(1)).¹⁰

Οι προαναφερόμενες διατάξεις της Σύμβασης του 1951 για το Καθεστώς των Προσφύγων αναφέρονται, κατ' αρχήν, στη χώρα από την οποία διέφυγε ο ενδιαφερόμενος, αλλά και σε κάθε άλλη χώρα όπου διατρέχει παρόμοια απειλή.

Αιτών άσυλο είναι καθένας που ζητά διεθνή προστασία και του οποίου το αίτημα δεν έχει κριθεί οριστικά από τις αρμόδιες αρχές του κράτους στο οποίο το έχει υποβάλει. Δεν αναγνωρίζονται πρόσφυγες όλοι οι αιτούντες άσυλο, αλλά κάθε πρόσφυγας ήταν αρχικά αιτών άσυλο.

⁹ Στις περιπτώσεις των ανιθαγενών, λαμβάνεται υπόψη η χώρα της προηγούμενης συνήθους διαμονής.

¹⁰ Η Σύμβαση για το Καθεστώς των Προσφύγων έχει κυρωθεί από την Ελλάδα με το Ν.Δ. 3989/1959 (ΦΕΚ 201, τ. Α'). Η υποχρέωση μη επαναπροώθησης ενός προσώπου σε σύνορα εδαφών όπου υπάρχουν βάσιμοι λόγοι να πιστεύεται ότι διατρέχει πραγματικό κίνδυνο να υποστεί ανεπανόρθωτη βλάβη, πηγάζει από το διεθνές δίκαιο των δικαιωμάτων του ανθρώπου (για παράδειγμα, οι διατάξεις των άρθρων 6 και 7 του Διεθνούς Συμφώνου για τα Ατομικά και Πολιτικά Δικαιώματα του 1966, που έχει κυρωθεί από την Ελλάδα με το Ν. 2462/1997, ΦΕΚ 25, τ. Α'). Η Σύμβαση κατά των Βασανιστηρίων και Άλλων Τρόπων Σκληρής, Απάνθρωπης ή Ταπεινωτικής Μεταχείρισης ή Τιμωρίας του 1984 (που έχει κυρωθεί από την Ελλάδα με το Ν. 1782/1988, ΦΕΚ 116, τ. Α') απαγορεύει ρητά την επαναπροώθηση οποιουδήποτε προσώπου σε σύνορα εδαφών όπου υπάρχουν ουσιώδεις λόγοι να πιστεύεται ότι κινδυνεύει να υποστεί βασανιστήρια.

Διαδικασίες

Ο κατάλογος που παρατίθεται στη συνέχεια υπενθυμίζει τα μέτρα που οφείλουν να εφαρμόσουν όλα τα μέρη που συμμετέχουν σε επιχειρήσεις διάσωσης στη θάλασσα.

Μέτρα που λαμβάνει ο κυβερνήτης του πλοίου

Ενημερώνει το αρμόδιο Κέντρο Συντονισμού Διάσωσης της περιοχής για:

- ✓ **το πλοίο που αναλαμβάνει την επιχείρηση διάσωσης, και ειδικότερα για:**
 - το όνομα, τη σημαία και το λιμάνι όπου είναι καταχωρημένο,
 - το ονοματεπώνυμο και τη διεύθυνση του πλοιοκτήτη και του αντιπροσώπου του πλοίου στο επόμενο λιμάνι,
 - την ακριβή θέση του πλοίου, το επόμενο προγραμματισμένο λιμάνι προορισμού και την κατάσταση των συνθηκών ασφαλείας ή των τεχνικών προδιαγραφών του πλοίου λαμβάνοντας υπόψη τον επιπλέον αριθμό των επιβατών.
- ✓ **τους διασωθέντες, και ειδικότερα για:**
 - το ονοματεπώνυμο, την ηλικία (εάν είναι εφικτό) και το φύλο τους,
 - την κατάσταση της υγείας τους, τη σωματική τους ακεραιότητα και τις ειδικότερες ιατρικές ανάγκες τους.
- ✓ **τα μέτρα που έχει ήδη εφαρμόσει ή προτίθεται να λάβει,**
- ✓ **την προτιμώμενη διευθέτηση** της αποβίβασης των διασωθέντων,
- ✓ **κάθε συνδρομή** που είναι αναγκαίο να παρασχεθεί στο πλοίο που έχει αναλάβει την ευθύνη της επιχείρησης διάσωσης,
- ✓ **κάθε ειδικότερο στοιχείο της επιχείρησης διάσωσης** (π.χ. καιρικές συνθήκες, ευαισθησία του φορτίου που μεταφέρει εάν καθυστερήσει η παράδοσή του κ.λπ.).

Εάν οι διασωθέντες στη θάλασσα ζητήσουν άσυλο:

- ✓ ενημερώνει το πλησιέστερο Κέντρο Συντονισμού Διάσωσης,
- ✓ ενημερώνει την Ύπατη Αρμοστεία του ΟΗΕ για τους Πρόσφυγες,
- ✓ δεν ζητά άδεια αποβίβασης στη χώρα καταγωγής τους ή στη χώρα από την οποία διέφυγαν,
- ✓ δεν αποκαλύπτει προσωπικά στοιχεία των αιτούντων άσυλο στις αρχές των παραπάνω χωρών, ούτε σε οποιονδήποτε τρίτον που θα μπορούσε να διαβιβάσει τη σχετική πληροφορία σ' αυτές τις αρχές.

Μέτρα που λαμβάνουν οι Κυβερνήσεις και τα Κέντρα Συντονισμού Διάσωσης

Ο ρόλος των Κέντρων Συντονισμού Διάσωσης είναι καθοριστικός για τη διασφάλιση της συνεργασίας και του συντονισμού των ρυθμίσεων που προβλέπουν οι τροποποιήσεις της Σύμβασης για την Ασφάλεια της Ανθρώπινης Ζωής στη Θάλασσα (SOLAS) και της Σύμβασης για τη Ναυτική Έρευνα και Διάσωση (SAR). Φέρουν την ευθύνη της εφαρμογής συντονισμένων και συγκεκριμένων επιχειρησιακών σχεδίων δράσης (διεπιχειρησιακών ή διεθνών, ανάλογα με την περίπτωση) για την αντιμετώπιση οποιασδήποτε κατάστασης έρευνας και διάσωσης και, ειδικότερα:

- ✓ για τις επιχειρήσεις παροχής βοήθειας,
- ✓ για την αποβίβαση των διασωθέντων από το πλοίο,
- ✓ για τη μεταφορά των διασωθέντων σε ασφαλή τόπο,
- ✓ για τις συνεννοήσεις με άλλες υπηρεσίες (όπως είναι οι τελωνειακές αρχές, οι αρχές ελέγχου των συνόρων και οι υπηρεσίες μετανάστευσης, ο πλοιοκτήτης ή το κράτος της σημαίας του πλοίου) για την ιθαγένεια, το καθεστώς ή τις ειδικότερες περιστάσεις των διασωθέντων, ενόσω βρίσκονται στο πλοίο που τους συνόδραμε, συμπεριλαμβανομένων των προσωρινών ρυθμίσεων φιλοξενίας τους για το χρονικό διάστημα που απαιτεί η εξέταση αυτών των θεμάτων, και
- ✓ για τα μέτρα που είναι αναγκαίο να ληφθούν ώστε να απαλλαχθεί το πλοίο το συντομότερο που είναι πρακτικά δυνατό, αποφεύγοντας έτσι την αδικαιολόγητη καθυστέρηση του δρομολογίου, τις οικονομικές επιβαρύνσεις ή άλλες δυσκολίες που συνεπάγεται η διάσωση όσων κινδυνεύουν στη θάλασσα.

Διεθνείς Οργανισμοί και Στοιχεία Επικοινωνίας

- ➔ Ο **Διεθνής Οργανισμός Ναυτιλίας (ΙΜΟ)** εγγυάται τους μηχανισμούς της διακυβερνητικής συνεργασίας όσον αφορά στις τεχνικές ρυθμίσεις και πρακτικές της διεθνούς μεταφοράς των εμπορευμάτων και διευκολύνει την υιοθέτηση των υψηλότερων δυνατών προδιαγραφών σε θέματα όπως είναι η ασφάλεια της ναυτιλίας.
www.imo.org
(λεπτομέρειες σχετικά με τα Κέντρα Συντονισμού Διάσωσης διατίθενται στην ίδια ιστοσελίδα, υπό το πεδίο “Circulars” (Εγκύκλιοι) και “GMDSS” (Διεθνή Ναυτιλιακά Συστήματα Κινδύνου και Ασφαλείας) • Τηλ: +442077357611.
- ➔ Το **Γραφείο της Ύπατης Αρμοστείας του ΟΗΕ για τους Πρόσφυγες (UNHCR)** παρέχει διεθνή προστασία και βοήθεια στους πρόσφυγες, τους ανιθαγενείς και σε άλλα πρόσωπα που υπάγονται στην εντολή του. Το τηλέφωνο επικοινωνίας του Γραφείου στην έδρα της οργάνωσης είναι: +41227398111.
www.unhcr.org
Τηλέφωνα επικοινωνίας του Γραφείου στην Αθήνα: 2106726462-3.
- ➔ Το **Γραφείο του Ύπατου Αρμοστή του ΟΗΕ για τα Ανθρώπινα Δικαιώματα (OHCHR)** προάγει παγκοσμίως την κύρωση και την εφαρμογή των συμβάσεων προστασίας των δικαιωμάτων του ανθρώπου και διασφαλίζει την πρακτική εφαρμογή των διεθνώς αναγνωρισμένων κανόνων προάσπισης των ανθρωπίνων δικαιωμάτων.
www.ohchr.org
- ➔ Η δράση του **Διεθνούς Οργανισμού Μετανάστευσης (ΔΟΜ)** διέπεται από την αρχή σύμφωνα με την οποία η ανθρώπινη και οργανωμένη διαχείριση της μετανάστευσης είναι επωφελής για τους μετανάστες και για τις κοινωνίες των χωρών υποδοχής. Αναπτύσσει δράση με τους εταίρους του στη διεθνή κοινότητα για συνδρομή στη διαχείριση των μεταναστευτικών ροών και προάγει την κατανόηση των μεταναστευτικών ζητημάτων καθώς και την προάσπιση της ανθρώπινης αξιοπρέπειας και της ευημερίας των μεταναστών.
www.iom.int
- ➔ Το **Γραφείο του ΟΗΕ για τον Έλεγχο των Ναρκωτικών και την Πρόληψη της Εγκληματικότητας (UNODC)** ασχολείται με το διασυνοριακό οργανωμένο έγκλημα και με την καταπολέμηση της παράνομης διακίνησης και της εμπορίας ανθρώπων.
www.unodc.org
- ➔ Το **Γραφείο Νομικών Υποθέσεων / Τμήμα Υποθέσεων Ωκεανού και Δικαίου της Θάλασσας** προωθεί την ευρεία αποδοχή της Σύμβασης για το Δίκαιο της Θάλασσας και επικουρεί τα κράτη στην προσπάθεια ομοιόμορφης, συνεκτικής και αποτελεσματικής εφαρμογής των διατάξεών της.
www.un.org/depts/los